

СЕКЦІЯ “ГЕНДЕРНІ ДОСЛІДЖЕННЯ”

ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИЧНИХ ТВОРІВ

Доп. – Алексєєнко І.В., ПР-31

Наук. кер. - канд.філол.наук, доц. Баранова С.В.

Людська свідомість матеріалізується в мові, поява нових цілей мовної комунікації з неминучістю веде до створення нових комунікативних засобів - поетичної мови, яка створювалася на базі мови практичного.

У ранніх формах словесного мистецтва, в обрядовій поезії з'являються елементи (метафори, епітети, порівняння) і правила їх з'єднання (повтори, параллелізми), з яких складається самостійна знакова система як основа художнього мислення.

По-перше, ніколи не було і немає непрохідної межі між мовою практичною і мовою поетичною. По-друге, поетична мова, як і мова практична, історично зрадлива.

Фонологічна система вірша перебуває в якнайтіснішому зв'язку з інтонаційною системою і їй підпорядкована.

Будь-яка фонема дістає значення лише тоді, коли її включено в інтонаційний рух вірша. Інтонація – основна ідея поетичного твору на звуковому рівні. Віршована інтонація – це фокус, в якому схрещуються і ритм, і синтаксис, і словник, і весь зміст, це не окремий автономний елемент у складі фрази чи цілого відрізка тексту, не один з його складових, а результат взаємодії всіх смислових і синтаксичних факторів.

Поезія – це середовище вживання синонімів, де їм надається особливе емоційне забарвлення.

Широкого вжитку набули такі прикметники, як *sweet, lovely, smiling, mirthful, cheerful, gloomy, awful, weary*.

Опис, наприклад, весни, прокидання рослинного світу означають дієслова *to bud, to sprinkle, to daisy, to dight, to enleaf*.

Одяг, як правило, позначається такими іменниками, як *mantel, cloak, covering, garment*.

До опису тяжкої праці селянина у відбитті класичної англійської поезії залучаються іменники *drudge, labour, toil*.

Слова, які крім основного наочно-логічного значення мають ще й конотативне значення, є виразними засобами поетичного твору на лексичному рівні.

Поетизми визначають як слова, що вживаються переважно в мові поезії. У сучасній поезії, українській та англійській, немає лексичної групи. Більш того, для сучасної поезії характерно не культивування особливої «поетичної» мови, а широке включення в матерію поетичного твору найрізноманітніших слів, які раніше в поезії не вживались — термінів, просторіч, номенклатурних слів, вульгаризмів, сленгізмів та ін:

Для сучасної поезії, як української, так і англійської, характерна повна відмова від власне поетичної мови, спостерігається широке використання найрізноманітніших стилістичних шарів лексики, у тому числі і лексики зниженого стилістичного тону.

Лірична поезія, будучи своєрідним монологом або самого поета, або його ліричного героя, допускає вживання практично всіх слів, характерних для звичайного, непоетичного слововживання, чим створюється відчуття достовірності, ширості, правдивості виразу думок і відчуттів.

Не можливо не згадати і про фольклор, в якому вживаються ФО: *tune the old cow died of* (щось дуже нудне або обридливе); *pie in the sky* (те, що обіцяють, але не дають).

Перший з цих виразів походить з старої балади, а другий вираз — з гумористичної пісні, що висміює християнське довготерпіння.

Всі елементи поетичних творів, що мають як план виразу, так і план змісту, — морфеми, лексеми, моделі словосполучень, пропозицій, текстів — входять в найрізноманітніші парадигми, тобто аранжування вірша, що об'єднуються асоціаціями по схожості, але розрізняються по іншим ознакам.

Поетична експресія у всьому її різноманітті властива не тільки звукам, словам і їх граматичним формам, але в більшій мірі синтаксичній організації мови. Стиль будь-якого художнього

твору, у тому числі і вірша, як і стиль окремого автора, в значній мірі визначаються синтаксисом.

В поезії, зустрічається стилістичний прийом, який можна визначити як значуща відсутність фрагмента тексту, — його можна розглядати як еквівалент тексту.

В поетичній мові проявлення індивідуальності являється одним із самих основних засобів її впливу на читача.

Поетичні твори об'єднані спільними особливостями організації художньої інформації, що визначаються як стратегії і тактики композиції, знання про які є важливими як для авторів віршованих творів, так і для читацької аудиторії, оскільки вони забезпечують комунікативність поетичного тексту.

ЗАСТОСУВАННЯ КОЛАЖУ У НАВЧАННІ УСНОГО МОВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ

Доп. — Євтухова О., ПР-41

Наук. кер. — викл. Глуценко О.М.

Пошуки нових прийомів реалізації принципу наочності привели до таких понять, як «колажування» і «колаж». Уперше ці терміни були ужиті німецьким методистом Б.-Д. Мюллером у 1977 р. У Росії перші публікації про застосування прийому колажування з'явилися на початку 1990-х років. Н.П. Грачова, Л.Н. Яковлева, М.А. Нефедова цікавилися питанням колажування. Проблемою колажування в процесі викладання іноземних мов у вищому навчальному закладі займалася Сухова Н.А.

Колаж (від французького слова collage) означає наклеювання. По-перше, це прийом в образотворчому мистецтві, що полягає в наклеюванні на яку-небудь основу матеріалів, що відрізняються від неї кольором і фактурою; твір, виконаний у цій техніці. По-друге, введення у твір стилістично далеких фрагментів з творів інших композиторів. За визначенням Б.-Д. Мюллера, М.А. Нефедової, Н.П. Грачової, колажування — асоціативне нарощення лексико-семантичного